

२०७५०

॥ हरी ॐ श्रीसद्गुरु परमात्मने नमः ॥

श्री सद्गुरु चर्णामृत.

परमहंस श्रीसद्गुरु श्रीमद् श्रीशंकर जगन्नाथतीर्थस्वामी

ઉદ્યોગાનંદ.

— ❀ ❀ ❀ —

બહાલા આત્મમંદુ! ચાલ ઉઠ બેઠો થા. આજમ છોડ. આજમ સધળાં કામને અધરાં કરે છે. તેનો સંગ દુર્મળને હોય ત્યારે ન હોય. તું તને પોતાને જોતાં શીખ. બહાર બટકવું છોડીદે, અને સદ્ગુરુ વચનામૃત નથા સત્ શાસ્ત્રદ્વાર નિશ્ચય કરી લે કે આ સર્વ માયાની ઈદ્રજળ છે, જ્ઞાન, ઉપરમ, અને વૈરાગ્ય. એજ પરમ નત્વ પામિનાં સાધન છે. તેનાં દ્વારમાં પ્રવેશ કરવા ઉત્પાલી જની શ્રી સદ્ગુરુનાં ચર્ચમાં પહોંચી જા. ત્યાં તને ઇચ્છિત ફળની પ્રાપ્તિ થશે અથવા થશેજ. નિઃસંશયી જની જા. શ્રીમદ્ગુરુમાં પૂર્ણ શ્રદ્ધાળુ જની જા. સંયિતનાં સમુદ્ધનો નાશ કરવા ત્રિનયિકૃતાસી થા. થા, થા, ને થા. અવસ્થ થા. દયાળુનાં દેહાર કરવા દયાળુ થા. આનંદ જની આનંદની ઉદ્ભવતિ દેહેરોનું પાન કર. સત્ય અને પ્રિય વાળીનો પ્રતાપ તો જો? અહંભવ છોડી દે. ક્ષમાનું મહદ્ અગમ ભૂક્ષનો નાં સમુદ્ધ જનજે. મોજી નાં થનો. પ્રયાસ કર પાછો કદિ નાં પડનો. આમળ વધ્યાજ જજે. ફળની ગિજ્ઞાપ્ત ઇચ્છા નાં કરનો. “ ઉચ્ચતમેર ફરીથી કરો ” એ વચન કદિ નાં ભૂક્ષજે. અને સત્યિત્ આનંદ સ્વરૂપ શ્રી સદ્ગુરુમાં ભળી જજે. અરતુ. ૐ શાન્તિ; શાન્તિ; શાન્તિ; એજ પ્રેરક ભુક્ષિયા લખનાર ત્યારો આત્મા.

દા. દયાશંકર મકનજી વૈદ્ય.

ડે. વદવાણવાળા સાંકડીશેરી-અમદાવાદ

— ❀ ❀ ❀ —

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાયિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૦૭૬૦ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ૨૧૧૩૩ ૫૨૬૫૨૯

વિષય ૩-૧૬

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
૧૯૮૬
ગુજરાતી કોપીરાઈટ-સંગ્રહ

૬-૪

શ્રીસદ્ગુર ચરણામૃત.

પ્રથમખંડ.

ગુરુર્જ્જ્ઞા ગુરુવિષ્ણુ, ગુરુર્દેવો મહેશ્વરઃ
ગુરુઃ સાક્ષાત્પરં બ્રહ્મ, તસ્મૈ શ્રી ગુરવે નમઃ
ગીતિ.

અગમ નિગમ ગુરુગમથી, પૂર્ણાનન્દે પ્રાપ્ત થશે બાધ;
તિમિર હરણુ શિષિ પ્રગટ્યે, બ્રાંતિ હૃદયમાં રહે નહિ કાંઈ.
મહત્ત્વ ગુરુ પદ રજનું, માપી શકાય ન કોથી કો કાળે;
દૈતપાણું ટાળીને, અદ્વૈતે પ્રજ્ઞ ત્રિવિધ તાપ ટાળે.

સદ્ગુરુ.

ગુરવો બહવઃ સન્તિ, શિષ્ય વિતાપહારકાઃ
ગુરવો વિરલાઃ સન્તિ, શિષ્ય ચંતાપ હારકાઃ
મત્સ્ય બહેન હીરાગવરી બહેનને.

દાહરો.

દૈવી દિવ્ય સ્વરૂપમાં, ભળી ભડે નિગધાર;
સ્મર્યું રહો ગુરુ ચરણમાં, હીરા હર્ષ અપાર.

(૨)

જીવન સાર્થક જન્મમાં, કરી ગર્ભ સદ્ગુરુ શર્ણુ;
પ્રેમાંજલિ અર્પૂ તને, થાય ન જન્મન મર્ણુ.

ગુરુ બંધુઓને.

નિર્મળ તન મનમાં રહી, બેટી હૃદયા સાથ;

પ્રેમ પરસ્પર લલિ દહી, પ્રમારો જગન્નાથ.

કહેયાણુ.

પરમ કૃપાળુ દિન દયાળુ, સદ્ગુરુ શ્રી જગન્નાથ નમામી;
શરણુ તમારૂં નિશ્ચિન ધારૂં, સદ્ગુરુ શ્રીજગન્નાથ નમામી. પરમ.
સાલજ આ શુભ ઓગણુ ઝેંશી, અતિ ઉત્તમ વૈશાકની;
પુર્ણિમાએ થાય પ્રતિષ્ઠા, સદ્ગુરુ શ્રી જગદિશ્વરી. પરમ.

જન મન રંજન ભવ દુખ ભંજન, મનરાંજિત કૃપા પ્રાપ્તિ અપાર;
યશ અખિંધના દર્શ કરી દિલ, યાવત ચંદ્ર બને હિદાર. પરમ.
શંકર શ્રી જગન્નાથ તિર્થમાં, સંશય રહિત બની મળી જા;
કરીને ચણામૃતની સેવા, કર્મ રહિત થઇ આત્મજ થા; પરમ.
રક્ષક નિશ્ચિન બળનાં પોષક, રસ અખિંધના છે દાતાર;
જળ મીન યશ જેમ જગતે ગવાયો, તન રાજ મન રાજ અપાર. પરમ.
સદ્ગુરુ વરના સર્વ શિષ્ય વળી, સમારંભની મહિં મળતાર;
સર્વ સજ્જનને નમન દયાનુ, બોલો શ્રી જગદિશ્વર જયકાર. પરમ.

રામ બાણુ વગ્યાં હોય તે જાણુ.

જીવ જાણુ જીવન જગન્નાથસ્વામી, જેની શેવડી પરમશાન્તિ પામીરે; જીવ.
અહં મમત્વ મઠ માયા ને માન સંકુ, તોજ્યાં મરાણુ ગામી સામી;
સાધકને સલ્લસાન અર્પિ બલરૂપ કર્યા, તાનમાં ન ભાનવૃત્તિ જામીરે. જીવ.
જામર હું પૂણ્યવતના પ્રતાપ થડી, પરમ શાન્તિ રહ્યા પામી;
મહારા પ્રમુની ચણુ રજ માંડિ નહાતાં મને, ત્રિલોકમાં ન રહી ખામીરે. જીવ.

જેતાં સંભાળ શરૂ રાખી સદાય પ્રભુ, સ્મરણે જનનાથ સ્વામા;
 હસને ઉદ્ધારવા અદ્રબ્ય દ્રબ્ય રૂપ બની, અમૃત વર્સાવતા ન ખામીરે. [અ.
 તત્ત્વ જ્ઞાન દાન દિએ જીસાસુ જીવડાને, જેથી જાય જન્મ મરણ વામી;
 દયા થું બાકી શરૂ સદગુરું લેનાં હવે, વહાલો રીઝવા અનંતસમીરે. જી
 ભજન.

શ્રી શંકર જનનાથ દયાળુ, વાસ હૃદય મમ રાખોરે;
 હું કિંકર છું આપ ચરણનો, ત્રાસ ત્રિવિંશ ટાળી નાખોરે. શ્રી.
 હું બાળક છું પામર પૂરો, નથી અજ્ઞાનની માંહિં અધુરો,
 જડત્વમાં જગ જાહેર શૂરો, અનર્થ કરતો લાખોરે. શ્રી.
 જપતપ સાધન કાંઈ ન જાણું, મોહ મયીની ઘોંસર તાણું,
 પડયું અકર્મી પડીએ કાણું, વહાણે કપાશે પાંખોરે. શ્રી.
 જેવો તેવો તોય તમારો, ગણિ ગિરદ આપૂ આપનું તારો,
 દોશ ભર્યા છે લાખ હજારો, કપા દ્રષ્ટિથી કાપી નાંખોરે. શ્રી.
 ગુરુ કપામૃત વરશી ક્યારે, સુંદર વહાણું વહાશે મારે
 એ આ આશાને અનુમારે, પ્રાણુ પિંજરમાં રાખ્યોરે. શ્રી.
 ત્વંપદ રજનાં પૂન્ય પ્રતાપે, અંધ હૃદયમાં સુગંધજ વ્યાપે,
 તે ભાવી સંચિત સહુ કાપે, નિશ્ચય અંતર ચાખ્યોરે. શ્રી.
 અન બુદ્ધિના માત્રેક બાપુ, જીવન પ્રાણુ પ્રભુ ચરણે આપુ,
 આપો દયાને ઇચ્છિત દાપુ, ભાવ ધરીને ગુરુ લાખોરે. શ્રી.

ગુરુ મહત્વ.

પરમ રસ પ્રાપ્તિ ભર્યોરે, સદગુરુ શેવ વિના નવ મળે,
 અકળ બહુ ગુણ દર્યોરે, ભરમનો ભેદ ન અન્યથી ટળે.
 પાત્ર વિના કદિ પડી ગયો તો, સ્થીર થઈ નવ દરે,
 સાંકડા કરી જરી સ્પર્શ કર્યાથી, નક્કિ પ્રાણુને દરે. જામ

તત્ત્વ રહ્યું સુરનર મુનીવરનું, ગુણનું ગુણજ ખરે,
તે મળવું નથી રહેલ જનતમાં, જે પર ફરખર કરે. પરમ.

આદ્યોક બહાઈના મોહિ, ગણાય શ્રુતિ ઉચ્ચરે,
તે બહાઈ રહ્યું આ રસમાં, રસનાં ઝરણાં ઝરે. પરમ.

અસંખ્ય જાનું તથ્ય તેજ આ, રસમાં ઝાંખુ પડે,
આદ્યુત ગૌરવ આગળ ઉડ્ડગણ, ઇન્દુ શરમાકભરે. પરમ.

તત્ત્વના તત્ત્વનું મહત્ત્વ મોહું, યમાય નહિં પાધરે,
અસંખ્ય મુખો આ રસ માટે, વીતાવ્યા મુનિવરે. પરમ.

તે મળવો નથી રહેલ જનતમાં, કોટિ ઉપાયજ કરે,
પણ સદ્ગુરની બહેળ વળે તો, એક ક્ષણમાં સન્મુખ કરે. પરમ.

એવા શ્રી જગન્નાથ ચરણમાં, સમળાં કારજ સરે,
ક્યા રહે નહિં ન્યુન જરાએ, કરી કરણા ગુરવરે. પરમ.

કવાલી.

કળિ ક્ષણમાં કિરતારનાં, દરબારમાં જવા તણીં,

ચાવી જમાવી બાવી સુખનીં, સત્ય સદ્ગુરમાં ધણી.

અબ્જો તણો પીતા બન્યો, અબ્જો તણીં માતા વળી,

અબ્જો કર્યા સ્વામી બની, સ્ત્રિ રૂપ માયામાં મળી.

અબ્જો તણો ખંધુ ગન્યો, અબ્જો તણીં બહેની અને,

અબ્જો તણો પૂત્રજ થયો, પણ આશ તારી નાં ટળી.

કાળો ગુમાવ્યા કંઈક તેં, તૃષ્ણા તણાં તોરે ચડી,

કાળો ભરી પડ્યા તણીં, જે જા વિચારજ પા ધડી.

પીધાં સમૂદ્રો પાણીનાં, સ્તન પાનનો કપ પાર છે.

ખાધું હજારો લાખ ખાંડી, અન્ન કેવળ ભાર છે.

મુખો મરાયો ને મરે છે, જગતની દ્રષ્ટિ મહિં,

પણ તું અમર છે સત્ય નિત્યજ, સમજ શંકા છે નહિ.
 મળ મૂતને ચૂસ્યા ધણી, જઠરો મહિં જઈ જીવ્યા;
 વળી મધ હવે હદ કંઈક સમજે, તો જીગર જીગરે જડ્યા.
 એ જીગર સદગુરૂ ચરણની, રજ મહિં ઉછળે બહુ,
 શોધ કરીલે જો દયા તો, નાવે જનમ મરણ કહું.

મારે મંદિરે પધારો એ રાગ.

મારા જીડતાનાં બેલી ગુરૂરાજ જગન્નાથ, સ્વામીજી પૂજું તમારી પાવડી
 કીધી કર્ણાની એલી ગુરૂરાજ જગન્નાથ, સ્વામીજી પૂજું તમારી પાવડી
 માયા અવિદ્યા મોહ પ્રભુ કાપતા, આત્મતત્વને પ્રકાશ પ્રિતે આપતા,
 સોહંદસ સત્યભાને આંધી પાજ જગન્નાથ, સ્વામીજી પૂજું તમારી પાવડી
 ભલી વિદ્યા વિવેક લાવની ભરી, જેમાં તત્ત્વમસીની પ્રસાદિ છે ખરી,
 તેને ભાવથી લણાવી તાર્યો તાત જગન્નાથ, સ્વામીજી પૂજું તમારી પાવડી.
 બન્યું પંચભૂત પિંજર આ પોશવા, મળ્યા સર્વ ગુણ આવી પૂજું જોશમાં
 સૂઝા રસનાં તરંગે સાર્યા કાજ જગન્નાથ, સ્વામીજી પૂજું તમારી પાવડી
 તૂટિ શાન્તિ સ્વરૂપ નિજ જણાતાં, કિંવો પાવન પ્રતાપ સર્વ જાણતા;
 પ્રભુ અંત સમે રાખો મારી લાજ જગન્નાથ સ્વામીજી પૂજું તમારી પાવડી.
 ધૈર્ય વાદળ તોડી પ્રકાશ આપવા, પેરા જ્ઞાનને વૈરાગ્ય બેઠી સ્થાપવા,
 નેહ નજરે ઉદ્ધારો ગુરૂરાજ જગન્નાથ, સ્વામીજી પૂજું તમારી પાવડી.
 મળ્યા સદગુરૂ સદવિદ્યા ભાવી યોગથી, બચ્ચો અનંત જન્મતણા રોગથી;
 કરી કર્ણા કર્યું દયાનું કાજ જગન્નાથ, સ્વામીજી પૂજું તમારી પાવડી.

ધીરાને મળતું.

આ હૃદય કમળની માળારે, અર્પું ગુરૂનાં ચર્ચુમાં ઢોળ
 એ માળામાં પારે પારે ગુંગરવ થાય, ગુંગરવમાં જાપ જગદિક્ષના જપાય. હૃ
 જાવસાગરમાં શાન્તિની, તલાવડી ગુરૂસ્થાન,

જ્યાં તનમન તૃમજ થતાં, મળે અમીરમ પાન.
 પાને વૃટે ત.ળારે, જાએ સાચા શર્ણુમાં હોજી આ હૃદય.
 તાપ ત્રિવિધ તાવે સદા, હૃદય બહુ ગભરાય;
 કલ્પતર ગુરુવર કહી, જ્યાં રહી શીતળ છાંય.
 છાંયે મંદિર ભાળ્યારે, ઉઠે નાદો કર્ણુમાં હોજી. આ હૃદય.
 ધન્ય ધન્ય ગુરુ ચરણને, પ્રભાવનું નહિં માપ;
 ભવસાગરમાં વીરડી, મીઠી મળી જપું જાપ.
 જાપે ઘટ પટ ટાળ્યારે, ફરીને નાવે મર્ણુમાં હોજી. આ હૃદય.
 દિલાસો દુખિયાને મળે, મળે શાન્તિ સામ્રાજ્ય;
 ભવજળ તારણ નહાવ આ, પૂન્ય તણા છે પાળ્ય.
 આ પાળે પુરણ ભાળ્યારે, ભાવિક સદગુરુ શર્ણુમાં હોજી. આ હૃદય.
 અનુભવ આત્માનંદનો, મળે જગદીશ દરબાર;
 કેલવણી દાયી રહી, તો ગદ્ય તક નથી મળનાર.
 તકની ટેકોવાળારે, સાચ દયા જા શર્ણુમાં હોજી. આ હૃદય.

કવાલી.

અબ્જો મુસાફર છે ગયા, અબ્જો મુસાફર આવીયા;
 અબ્જો મુસાફર ઉપજ્યા, પણ જ્ઞાન વિણુ નવ ફાવીયા,
 સીધી સડકની સીડીમા, અટવાઇ કંઇ જુલા પડ્યા;
 બ્રમણ મહિં ભટકે સદા, પછા નથી હજીએ જડ્યા.
 જીવન પ્રવાહ જગે જગે, પૂર જોસથી પડતો રહે;
 ઘટમાળનો આ રેંટ તે, ઘટતો નથી વધતો રહે.
 સાધક પડ્યા સીધી તણી, ચટકી મળી તે વખતથી;
 જ્ઞાની પડ્યા અંજાઇ અદ્ભુત, રૂપવાળા તખ્તથી.
 માયા તણાં યુબક મહિં, મોહોઢાણુ મોરાની થઈ;

નિર્લેપ થઇ ફરતા જગે, યાદિ અમર તેની રહી.
 બનતા ગુરુ જગમાં બધા, કે શીષ્ય કે સાધક નથી;
 દર્વાન દંભોનાં બની, ડહાપણ મહિં મરતા મથી.
 નિજ જ્ઞાનને જુલો ભમે, જાવિક બની બવળખમાં;
 સંશય મહિં સપડાઈ સાર્થક, સર્વ નિજનું ટાળતા.
 આદિ અનાદિ રૂપ એકજ, જીવ ધંધર બહનું;
 સમજાય તો રહેલું દયા, સેવન કરે ગુરુ બહનું.

છંદા રહ્યા શામળીયા.

હૈ શરણે નિત્ય તમારે તાત, સદગુરુ શ્રી જગસ્વામી;
 ટાળો પ્રભુ અંતરના ઉત્પાત, સદગુરુ શ્રી જગસ્વામી.
 સ્વામીજી નિત્યે રનેહે, સૌ શિષ્યને સંભાળો;
 વાતસલ્ય ભાવે બહાલા, મળમાત્ર હૃદયનાં ટાળો.
 ઉછંગે લઈ ઉદ્ધારો તાત, સદગુરુ શ્રી જગસ્વામી. હૈ શરણે.
 કરુણાસિંધુ કર છાંયો, અમ બાળક શિરપર નિત્યે;
 આ જ્ઞાનને પ્રકટાવ્યો, અમૃત વરસાવીજ ચિત્તે.
 જાણી સદબાધ્ય અમારાં તાત, સદગુરુ શ્રી જગસ્વામી. હૈ શરણે.
 સૃષ્ટિમાં વૃષ્ટિ કરતાં, વ્યષ્ટિ ને સમજિ રૂપે;
 ભાવિકનાં અંતર ભરતા, બહાપદ પ્રાપ્તિનાં ધુપે.
 અધ ઓધ ફુબાવ્યા કુપે તાત, સદગુરુ શ્રી જગસ્વામી. હૈ શરણે.
 તમ સ્મરણે હૃદય ઉછળતાં, નિત્ય નવિન નવિન રસ ભરતા;
 રંગરંગમાં ગુરુપદ બળનાં, શુભ નાદ ટોકારજ કરતા.
 તદ્રૂપ ચિત્ત ચરણે ઠરતા તાત, સદગુરુ શ્રી જગસ્વામી. હૈ શરણે.
 ગુણ ગણગણતા બહાલા, નવ પાર પામે મનહું;

તવ શરણે સ્મર્યો ધાતું, અમ પામર બાળનું તનકું.
જગદીશ દયાના સ્વામી તાત, સદગુરૂ શ્રી જગસ્વામી. છે શરણે.

ગજલ. આ રીતે દશ થઇ તારી.

સાધિ સમાધિ સાચી મેં, સદગુરૂના શર્ણુમાંય;
વ્યાધિ ઉપાધિ આધિને, તજી દીધી તીર્થમાંય.
જ્યાં તીર્થ ત્રવેણી ન્હાયો, ત્યાં આત્મ સુકાનીજ આબો;
અમૃત રસને પીવરાબોરે, સદગુરૂનાં શર્ણુમાંય, સાધિ.
હું કર્તા કર્મને ત્યાગી, બન્યો આત્મપદે અનુરાગી;
લગની મને બહુ લાગીરે, સદગુરૂનાં શર્ણુમાંય. સાધિ.
સહુમાં સાક્ષી રૂપ નિત્યે, રહી અલગપણેજ અનિત્યે;
ધન્યુ બલપદને પ્રીતેરે, સદગુરૂનાં શર્ણુમાંય. સાધિ.
આદિ જે જ્ઞાન ગવાયું, છે જન્મેજનમથી આવ્યું;
આ ભવમાં ભાવે ભણાયુંરે, સદગુરૂનાં શર્ણુમાંય. સાધિ.
પ્રાણો સદગુરૂએ પાયો, છે સાર સહુ સમજાયો;
શોધ્યો મેં શીતળ છાંયેરે, સદગુરૂનાં શર્ણુમાંય. સાધિ.
હું ચાતક થઇ ટળવળતો, દો સ્થળે વિસામો ન મળતો;
જહિં અદ્ભુત રસમાં ભળતોરે, સદગુરૂનાં શર્ણુમાંય. સાધિ.
રસરંગની ચટકી લાગી. ભુખ જન્મ મરણની ભાંગી;
છે દયા આત્મ જ્યોત જાગીરે, સદગુરૂનાં શર્ણુમાંય. સાધિ.

કાલીંગડો.

સ્થૂળ ધુળમાં ન ફેર, મૂળ એક તત્ત્વમાં;
મૂળ એક તત્ત્વમાં જોતે, ફૂળ નથી કાંઈ સત્ત્વમાં. સ્થૂળ.
હું સદાનો ખૂટલ પુટલ, મારું મનોહર આ;
માની મરણોને જન્મો બહુ પણ, તૃપ્તિ થઈ તોય નાં. સ્થૂળ.

સ્વપ્ન દશામાં શ્રીમાન મણુયો, સાલગ્રીનો નહિ પાર;
 જાગતે જીવન રંક ન અંકજ, તોય ન સમજ્યો સાર. સ્થૂળ
 રામ ને રંક પશુ અને પક્ષી, પર્વત પૃથ્વીને ઝાડ;
 સુશુપ્તિમાં સહુ સરખાં જોયાં, આત્મ સ્વરૂપે ન વાડ્ય. સ્થૂળ
 જાણે અવિદ્યાની માર્દિ આ સુંદર, જ્ઞાન વિના અધકાર;
 બ્રહ્મ સ્વરૂપે દયા જ્યોત જાગે, જ્યાં નહિ મર્મ સગાર. સ્થૂળ

કવાલી ગજલ.

રાખ્યો રહી સંસારની રચના, રસીક નીરખી સહુ;
 શાન્તિ મળી નાં કોઈ સ્થળમાં, તાપમાં તપતો બહુ.
 કાશી ગયો કદાર કાંચી, પ્રાગ મથુરા નાથજી;
 ગોકુળ ગયા જગદીશ જમના, જઈ નમ્યો રધુનાથજી.
 હર નમંદે હર નમંદે હર, સેતુ બધે મહેશ્વરા;
 આશુ હિમાલય દ્વારકા, નવનાથ સિદ્ધજ ઇશ્વરા.
 તૃપ્તિ ન તીર્થોમાં થઈ, જોયું ન જુદું કાંઈ મેં;
 દ્રષ્ટે પડે પથ્થર અને, પાણી સિવાય ન કાંઈ છે.
 દોડ્યો બહુ ભટક્યો બહુ, બીતર મહિં કાંયો રહી;
 શાન્તિ અને તૃપ્તિ નિજાતમા, નંદ વિષ્ણુ મળશે નહિ.
 નિશ્ચય કરી જ્યારે વળ્યો, આંતર ગુહામાં પ્રેમથી;
 ત્યારે મર્મ બ્રાન્તિ સહુ, જગદીશ મળીયા રહેમથી.
 સતશબ્દને સદગુર મહિં, ભટક્યા પછી શ્રદ્ધા વધી;
 એકા ઠરીને હામ છોડી, જગતની વ્યાધી બધી.
 મન વાણીનો નિમજ થયો, ભવદંડ સમજતા સહુ;
 દિશમાં દયા શાન્તિ વળી, આ શાન્તિ શી રીતે મળું.

સૈયર શીદને.

ગુરુજો ત્રિપુટિ ભક્તી ભેળવી જો,	
મહાયોગે સમૃદ્ધિ સહુ કેળવી જો.	ગુરુ.
અહ્મરૂપે પ્રવૃત્તિ જગતની કરી જો;	
અહ્મા વિશ્નુ શીવને છિપાધીઓ ભરી જો.	ગુરુ.
અહ્મા ઉત્પત્તિ કરે ને વિશ્નુ પોશતા જો,	
શીવ મંગળથી જગન દોશ સોશતા જો.	ગુરુ.
જુઓ સુતધાર નાટ્યની રચના સહુ જો,	
ચતુરાષ્ટ્ર નૃત્યકારની દિસે બહુ જો.	ગુરુ.
ગુરુ દેવે આ તંત્ર લઈ હાથમાં જો;	
રાખી ત્રિપુટિ સદાય નિજ સાથમાં જો.	ગુરુ.
સત્ય ધર્મ સનાતની બીજ પોશવા જો;	
વળી નારિતકેના પાપ કર્મ મોશવા જો.	ગુરુ.
અહ્મરૂપે જમીયત રામ નામમાં જો,	
રહી સદગુરુ વધારે ધર્મ ધામમાં જો.	ગુરુ.
મયાશંકરમાં વિશ્નુરૂપથી વસ્યા જો,	
ધર્મ પોશવાને દેશે દેશમાં ધસ્યા જો.	ગુરુ.
જય શંકરમાં શીવ રૂપથી રહ્યા જો,	
બની ભોળા ભાવીના કયન સહુ કહ્યા જો.	ગુરુ.
સત્ય સાર આ વિચારતાં મને મળ્યો જો,	
ગુરુદેવની કૃપાથી અંતરે કળ્યો જો.	ગુરુ.
દ્રશ્યરૂપે દયાળુ ત્રિપુટિ મહિં જો,	
ભાવે જુઓ અદ્રશ્ય જરા છે નહિં જો.	ગુરુ.
ગુરુસ્થાન અહ્મલોક સમું શોભતું જો;	

દયા સ્વન્ધુ ન કાષ્ટ અંતરે હતું જો. ગુરુ-
 વૃષ્ટિ વેદોની થાય ગગન માજતું જો;
 યદ્ય મંડપમાં ગાન શામતું થતું જો. ગુરુ-
 ગુરુ જગદિશની આજ પ્રતિષ્ઠા થતી જો;
 ભાગ્યવાન ભાવધારી સ્થાવ લે અતીજો. ગુરુ-
 આવા આનંદ અપાર ગુરુ આપજો જો.
 દયાશંકરના દેવ કષ્ટ કાપજો જો. ગુરુ-

ધુન-દરેક રાગમાં

રામ કૃષ્ણ ગોવિંદ હરીહર, હરહરહર મહાદેવ હરીહર
 ઝોમ તત્સત્ પરમાત્મ હરીહર, હરહર હર મહાદેવ હરીહર
 સત્યચિત્ આનંદ રૂપ હરીહર, હરહરહર મહાદેવ હરીહર.
 જ્ય સદ્ગુરુ જગદિશ હરીહર, હરહરહર મહાદેવ હરીહર.
 પ્રભુમી પ્રભુ સ્વરૂપ હરીહર, હરહરહર મહાદેવ હરીહર.
 હરી ઐ હર ઐ હરો ઐ હરીહર, હરહરહર મહાદેવ હરીહર.
 વિશ્વોદ્ધારક વિશ્વ વિભુવર, હરહરહર મહાદેવ હરીહર.
 દયાનાથ દિનબંધુ હરીહર, હરહરહર મહાદેવ હરીહર.

તું તારા બિરદ સામું.

આ સંસારીઆનો ખેલ ખોટો ખલકમાં છે,
 પુટે જેમ પાણીનો પરપોટોરે. એવો●
 જન્મતિ વેળાએ જ્ઞાતાં બહુ હર્ષધેલાં થાતાં,
 મર્ણે ચોક્ષણ ઝોટે મોટોરે. એવો●
 લાડમાં લડાવીને ભાષ માફ કરી માની બેઠા,
 તોએ પડે અંત માંહિ તોટોરે, એવો●
 ગજબારે બાજી સઘળી બનાવી છે બેઠવાળી,

જેમાં ભયો જળરો મરખડ મોટારે. એવો૦
 પીતા પુત્ર નારી બાતા ભગિનિ પુત્રિ માતા જાતાં,
 છેલે દમે માતો કલેશ મોટારે. એવો૦
 મર્ણુ માટે જન્મ લેવો સંમધી બંધ એવો,
 ફટ દધ પુટી જાએ ફોટારે. એવો૦
 વિધિનાં પડેલાં અંકો પ્રમાણે આ જગમાંડકો,
 દધ તજી જાવું નથી મોટારે. એવો૦
 તુંજલી મડાણી ત્યાંથી પડે ત્યાં સુધી છે દુખમાં,
 નથી જ્ઞાન્તિ સુખનો ક્યાંધ મોટારે. એવો૦
 સહેવા પરાણે દુખ જે પડે શિરે તે સદાએ,
 મળે નાં ઉપાય ક્યાંધ મોટારે. એવો૦
 આસાઆસે બંધાયો સમજો સખંધ જેવો,
 તેવો તેનો પડતો અંતે તોટારે. એવો૦
 બેદરે આ લયમાં તનકું મરે રોષ રોષ મનકું,
 દયા દુખિયા ક્યાં કાઢે દોટારે. એવો૦

સંસારમાં સ્વર્ગ—ક૦વાલી.

ધરી ઉર ધર્મ જ્ઞાન્તિને, ક્ષમા ગાંભિર્યની સાથે;
 વૃત્તિ ઉચ્ચ સ્થાનમાં રાખ્યે, મળે છે સ્વર્ગ સંસારે,
 દયા શુભ દાન વૃત્ત સિલને, અડગ પરમાર્થમાં નિત્યે;
 રહેતાં શક્તિ અનુસારે, મળે છે સ્વર્ગ સંસારે.
 બહાઈ બદ દિલ મહિ, નિરંતર વાસ કરી રહેતી,
 સદનિશ્ચયતા તણાં શુભથી, મળે છે સ્વર્ગ સંસારે.
 કુટુંબી આમજન ને અન્યમાં નહિં બેદ મણુનારા;
 અબેદિત વ્યક્તિને નિત્યે, મળે છે સ્વર્ગ સંસારે.
 સદાએ સત્ય અમી દ્રષ્ટિ, તણી વૃષ્ટિ દિલે વરસે;

મધુરી વાણીથી વહાલા, મળે છે સ્વર્ગ સંસારે;
 રહે તન મન તણું વર્તન, સરલ સંતોષી ને સાદું;
 જીવન પરમાર્થમાં દેતા, મળે છે સ્વર્ગ સંસારે.
 બાહિર આંતરે કદિ એ, હૃદય સંકલ્પ આવે નાં;
 રહે તદ્રુપતા તનમાં, ખરૂં એ સ્વર્ગ સંસારે.
 ભયંકર ભાવનાઓનાં, સ્ફુરણ સ્વપ્ને કદિ નાંવે;
 દયા શંકા હોડે શાની, ખરૂં એ સ્વર્ગ સંસારે.

સંસારમાં નર્ક-કળાલી.

અસંતોષી અભિમાની, અને ઇર્ષાની નાદાની;
 વશી વાસો કરી પાસે, ખરૂં એ નર્ક સંસારે.
 બળે સગડી હૃદય માંહે, ઉપાધિ આધિ વ્યાધિની;
 ન શાન્તિ જીવગીલરમાં, ખરૂં એ નર્ક સંસારે.
 પ્રપંચી પાસલાઓમાં, જીગારી જીવને બાંધ્યો;
 પડે પોખાર નાં કદિ એ, ખરૂં એ નર્ક સંસારે.
 બહુ વિશ્વાસુને રેશ્યા, કરી કરપીણનાં કામો;
 વિસામો નાં જરી લીધો, ખરૂં એ નર્ક સંસારે.
 અધમતા આચરી પૂરી, અધુરી લેશ નાં રાખી;
 ભર્યા ભંડાર પાખંડે, ખરૂં એ નર્ક સંસારે.
 વિષયની વાસનાંઓમાં, રમ્યો રમણી મહિં નિત્યે;
 ઘેરાઈ વ્યાધિમાં રડતો, ખરૂં એ નર્ક સંસારે.
 ધણું સતકર્મથી પામ્યો, તું માનવજન્મ ઉત્તમ જો;
 ગયો ભૂલી ગયો ભૂલી, ખરૂં એ નર્ક સંસારે.
 જતાં શાન્તિ તણી સ્વારી, વૃત્તિ ગ્રહેમી બની ભારી;
 દયા ચડી કાળની સ્વારી, ખરૂં એ નર્ક સંસારે.

વૈદરણી વનમાં.

એવોરે સમય ક્યારે આવશે, સંયમ સ્થિતિ થઇ જાય;
 આત્મસ્વરૂપ અવલોકતાં, આનંદ ઉદ્ધિ છત્તકાય. એવોરે●
 જામનાં ભયથી બચી જવા, મળશે બહાલામાં વાસ;
 તો પટ તૂટે નિમિરનો, પામે મનકું વિકાસ. એવોરે●
 અહં મમત્ત તૂટી જતાં, થાએ શાન્તિ સામ્રાજ્ય;
 તત્ત્વમસી પદ પ્રેમથી, સ્મરેલું રહિ મારે કાજ. એવોરે●
 અરાચર વ્યાપક પ્રહનું, થાએ અંતરમાં ભાન;
 બંધન માયાનું તૂટીને, આવે દ્રષ્ટાનું જ્ઞાન. એવોરે●
 આપણુ સરવે હળીમળી, રહીએ આ વિશ્વમાંય;
 કરીએ કમાઇ કરવાતણી, આયુ સફળજ થાય. એવોરે●
 વૈભવ સંપત્તિ સમૃદ્ધિ, સમ્રાજી માયીક જેહ;
 આય તૃણાંવત અંતરે, લેશે રહે નાં સંદેહ એવોરે●
 માન અને અપમાનથી, થાએ નહિ શોકાનંદ;
 રાગી મટીને વૈરાગ્યથી, તૂટે તનડાનો ફંદ. એવોરે●
 અમીરસ અંનરે ઉજળે, મળતાં આનંદ નાત;
 શ્રી શકર જગન્નાથનાં, ચણે ચોંગી રહે ચીત. એવોરે●
 કૈવલ્ય ચિદ્ધન ચણુનો, થાએ આનંદિ યોગ;
 દ્યારે તુટે કુંક દિવસોનો, ત્યારા બહાલાનો વિયોગ. એવોરે●

કર્મગતી મન તું શીદને કલ્પના કરે.

રચી આ કર્મગતી નટવરે, ફેરવી કાથી તે નવ ફેરે,
 માત ઉદરથી જન્મ પામીઆ, બંધુ બંધની માંય;
 એક મળુરી કરે જગતમાં, બીજો રાજ પૂજાય. રચી આ●
 એક વૃષભ છે શંકર વાહન, માલ મલીદા ખાય;
 બીજો ધોખી ધર અથડાનો, ઉચડી ભાર સદાય. રચી આ●

એક વાંસની કાતણડી બે, અળગી પડી જગમાંય;
 એક કંઈ મુખમેરવી બની ગઈ, બીજી શમ લઈ જાય. રચી આ
 પથ્થર એક પૂજ્ય મંદીરે, બીજો મસાણુની માંય;
 રહી દીકરાં શખનાં ફાડે, નિત્ય મણી ન શકાય. રચી આ
 એક જ્ઞાન જઈ રાજમંદિરે, ગાદિપર સુખમાંય;
 પામે સુંદર સેવા સહુની, બીજો હડહડ થાય. રચી આ
 એક પુષ્પ હરી શીરપર ચડતું, ઉત્તમ પૂજનમાંય;
 બીજું ડીચડમાં ચમદાતું, ગંધ મંદકી ખાય. રચી આ
 એક સતિત્વે સદાય શોભી, સદ્ગુણ માંહી ગવાય;
 બીજી બની શંખણી બટકે બહુ, તોય ન તૃપ્તજ થાય. રચી આ
 લખ્યા લેખ લલાટ મહી જે, તેવાં લક્ષણ થાય,
 વૃથા શોકને હૃદયે રાખી, ફર્યે વળે નહિ કાંય. રચી આ
 બહુ દાખલા જગમાં દેખી, મનપર નિશ્ચય થાય;
 દયા ગતી આ કર્મનણી છે, તે નવ કળિજ શકાય. રચી આ

કોઈ અમને કંઈ બતાવોરે.

બાઈ બ્રમણું માંહી શીદ બટકેરે, માયા રંગમાં.
 જાણી જોઈ જીવડા શું લટકેરે, માયા રંગમાં.
 આ આરસીમાં સંગ રંગ લાગે, ચરકે ચડયે ચીત ફટકેરે. માયા
 જનમી ન જાણ્યું તેં મરીએ ન જાણ્યું, લહાણું વહેંચાણું કટકે
 કટકેરે. માયા
 ખાસી ખુવારીમાં ખાતે જવાનું, ખોળી કાઢ્યું સ્થાન ખટકેરે. માયા
 પંખી પીંજર પંચલુતનું મહેલું આ, તુટી જશે એક તટકેરે. માયા
 રાગી મની જાગી જરીએ ન જોતાં, તારો તુટ્યાં કટકે કટકેરે. માયા
 જાણો રચી લહાવ લીધો જગે બહુ, અંતે મુઓ તું એક ફટકેરે. માયા
 મોંધું બહુ તન માનવનું આ, મોંધું કરીને બાઈ સટકેરે. માયા
 લાલચમાં લપટાઈ પડી તું, મીઠ્યા તહાર તનકું પટકેરે. માયા

જ્યાર નથી સંસારની માંદી, તજવું બધું એક મટકેરે. માયા.
 સાચી શીખામણ અંતરે જાગે, તો ચડી જાને ઇશ્વર મટકેરે. માયા.
 કહેવું હતું તે દયા સર્વ કાપું, ઉડી જવું છે એક ઝટકેરે. માયા.

સુરતા લાગી છે જેની.

કાયા કર્મભણી તહારી માયા ખરચાણી ધાણી આવી ગઇ માથે;
 જીવન ક્રમ જાણી વાણી ગર્ભે ગવાણી પાણી સધળા થઇ સાથે,
 જાગી તું જોને અંતરમાંહી ભમરાળા, કાને માટે તું કરતો કર્મો
 સૌ કાળાં,

કાળાનાં આળાવાળા ઉડ્યા વસાણાં તાળાં કરમોનાં દાથે. કાયા.
 જીવનની દોરી પગલે ડગલે અંકાણી, અંતરની ઉડી આશા જે જે
 બંધાણી.

તે તે મુધારી લે સત્વરે પ્રાણી, ભય છે જમડાનો માથે. કાયા.
 ચાને રંજીડીને આબો અંતજ તારો, તારી લે છેલો પાચો માનવ
 જન્મારો.

બુધ્ધિ તો ભમણાં માંદી એકે નથી આરો, મરશે આશ્વાની બાથે.
 કાયા.

આરે આશ્વામાં સુરનર મુનિવર લોભાણાં, અનુભવ મળતા છે
 પુરા સધળા પસ્તાણાં,
 સમજ્યા પછીનાં કોઈ જરીએ સપડાણાં શાણાં સમજી લે સાથે કાયા.
 જાળે ફસાતાં જીવન કરમાઇ જશે, ગુમાવી તક તો આખર
 ખામડાં ખાશે,
 થાશે ફર્જીત તારી જગમાં ખુવારી ભારી, દયા જે માથે. કાયા.

પુરા ખબર.

વસુધામૃત—સ્વાદિષ્ટ છે અને દરેક રોગપર રામબાણ છે.

વસુધામૃત—વિઘાર્થાંચિને વહાલું છે, કારણ કે મગજને શક્તિ

આપી યાદદાસ્ત વધારે છે.

વસુધામૃત—શિયોની માતા છે, બાળકોની નર્સ છે, યુવાનોનો

મિત્ર છે અને વૃદ્ધોનું જીવન છે.

વસુધામૃત—પ્રદર, સાંધા, કમરનો દુખાવો, શકરી, મંદાગ્ની,

ખેચેલી, ઉપરસ, દમ, હિસ્ટીરીયા, ઉન્માદ (ગાંડપણ)

વાઇ, ચાતતંતુની નમગાઇ, દુર્બળતા, સોજા, ગડ,

ગુમડ, દાદર, કંઠમાળ, ભગંદર, ખરજતું, વિગેરે તમામ

રોગને દુર કરે છે.

વસુધામૃત—ખરાય છે, પીચાય છે, ચોપડાય છે, જેથી દરેક

કુટુમ્બમાં રાખવા લાયક છે.

વસુધામૃત—ગમે તે રૂતુમાં ગમે ને વખતે ગમે તે રોગ પર

તાતકાલીક ફાયદો કરે છે.

વસુધામૃત—દુધ દ્રાક્ષ, પાણી, સાકર શેલડી, દાડમ, નારંગી,

મંત્રા, મોસાંખી, કેળાં, કેરી વિગેરેના રસમાં લેવાય છે

અને પરેજ કાઢપણ જાતની નથી.

વસુધામૃત—તોણા એકની બાટણીના માત્ર રૂ. અઢી છે અને ને

એક માસ ચાલે છે.

આ સિવાય અમારે ત્યાંથી ખાત્રી લાયક, ધાતુઓની દરેક

મખો, રસો, મુટિકાઓ અને આંપધો દરેક મળી શકે છે. સલાહ

મફત આપવામાં આવે છે. માત્ર જવાબ માટે ડીડીટ ખીડતી.

વૈદ્ય દયાશંકર પંડનજી ત્રિવેદી-વહવાણુવાળા.

સાંદડીશેરી—એમદાવાદ.

દોહરો.

જ્ઞાન તત્ત્વનાં તત્ત્વનું, મળતું સદ્ગુરૂ પાસ;
અધિકારી અંતરતણે નિશ્ચય થાય ઉબસ.

— ❀ —

રચી છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર

વૈદ્ય દયાશંકર મકનજી ત્રિવેદી.

વઢવાણવાળા હાલ અમદાવાદ સાંકડીશેરી.

સંવત ૨૭૯ વૈશાખ શુકલ ૧૫ શ્રીસદ્ગુરૂ પ્રતિષ્ઠામહોત્સવ.
હીંબડી

— ❀ —

પ્રથમાવૃત્તિ. પ્રત ૧૦૦૦.

શ્રી જ્ઞેન વિદ્યાવિનય પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં શા. વાડીલાલ ના
છાપ્યું. રોચીરોડ પુલ નીચે-અમદાવાદ. નં ૧૧૬

કિમ્મત અમૂલ્ય શ્રી સદ્ગુરૂ ચરણમાં.

— ❀ —

